

Onze reporter sliep in de Kluis, een van de origineelste overnachtingsplekken van Gent: “We zijn vaak weken vooraf volgeboekt”

Onze reporter sliep een nachtje in de Kluis, een eeuwenoude kluizenaarswoning in het centrum van Gent. — © fvv

GENT -

Zelfs de meeste volbloed-Gentenaars hebben geen idee dat pal in het centrum van hun bruisende stad een oase van rust ligt, een geheime tuin zo groot als een voetbalveld. En dat in een hoekje daarvan een eeuwenoude kluizenaarswoning staat waar je kan overnachten. Onze reporter liep in het spoor van de ongeschoeide karmelieten naar misschien wel het stilste plekje van de stad.

Geert Neyt

Het is nog zomers warm als ik op een doordeweekse dinsdagavond rond een uur of negen ga zitten op een houten bankje. Rondom mij dansen zonnevlekjes door het bladerdek van stokoude exotische bomen, in de voorbije vier eeuwen door missionarissen meegebracht uit verre continenten. Een reiger strijkt geruisloos neer op de leuning van een romantisch brugje over de vijver. Moederziel alleen in deze brok idyllische natuur sluit ik de ogen en geef me over aan de symfonie van kwetterende vogels.

In de verborgen tuin heerst volmaakte rust. — © fvv

Het was hier niet altijd zo stil. Integendeel, vier eeuwen geleden kon je het gebrul horen van leeuwen uit de dierentuin die de Bourgondische vorsten op deze plek hadden aangelegd. Ooit ontsnapte een wilde leeuw uit zijn kooi, besprong op straat een voorbijganger en liet die dood achter.

LEES OOK: [Oudste dierentuin van Europa stond 500 jaar geleden in Gent: "Gasten keken toe hoe leeuwen een levende ezel verscheurden"](#)

De tuin was het toneel van nog meer drama. In de 17de eeuw werd de leeuwenkooi omgebouwd tot een weeshuis. Daarin kwamen bij een zware brand 19 kinderen om. Een broeder die was toegesneld om te helpen, overleed drie jaar later aan zijn verwondingen. De zwartgeblakerde muren in de vroegere leeuwenkooi zijn nog altijd zichtbaar.

Verwilderd

De gedempte sirene van een ambulance plukt me uit mijn zenmomentje. Ik besef weer dat achter deze ommuurde tuin nog een buitenwereld ligt. Aan de voorzijde van het kloostergebouw ligt de levendige Burgstraat, twee minuten stappen brengt je op het Veerleplein.

Gelukkig kan het nog stiller. Ik pak mijn rugzak, duw een houten hekje open en sta in een verwilderd privétuintje met helemaal achteraan, hurkend in het struikgewas, het eeuwenoude huis dat mijn slaapplek wordt: de Kluis.

© fw

"Dit kluishofje werd door aartshertog Leopold van Oostenrijk in 1657 aan de paters karmelieten geschonken om er een kluis op te bouwen", lees ik op een bord. "Hier komen kloosterlingen en leken nog op retraite." Iedereen kan op deze bijzondere plek inchecken voor minimaal drie nachten, tegen 135 euro per nacht. Een echte geheimtip is de Kluis niet meer: mede dankzij booking.com hebben vooral Duitse en Nederlandse toeristen de weg hierheen gevonden.

Verrassing van formaat

Het interieur van mijn kluizenaarshonk blijkt een mix van ruwe authenticiteit en modern comfort. De plankenvloer kraakt, de laaghangende gewelven zijn witgekalkt en de ramen verduister je met ouderwetse *blaffeturen*. Maar er staat een dubbel bed, keukentje en badkamer zijn eigentijds en de sobere living is opgeleukt met schapenvelletjes.

© fw

In de kamer naast de living schuilt een verrassing van formaat: een privékapel met altaar. "Paters die in de Kluis logeren, kunnen hier de mis opdragen", zegt Freddy Coussens, medewerker van het karmelietenklooster. "Voor hen is dat een dagelijkse verplichting. Op het dak hangt nog een klok. Vroeger moesten broeders die hier in afzondering kwamen leven, die samen luiden met de ochtendklok in de kloosterkerk. Zo was men er zeker van dat ze niet in bed bleven luieren."

Welkom in mijn privékapel. — © fvv

Ik trek een kast open en zie missalen in verschillende talen, attributen voor de eucharistieviering, zelfs een fles met altaarwijn. Het katapulteert me terug naar mijn jeugdjaren als misdienaar. Ik bedwing de zin om 'misje te spelen' en zoek het kluishofje op. Daar wacht een tweede verrassing: een eigen Mariagrot.

“Broeders die in de Kluis kwamen leven, moesten vroeger hun klokje samen met de ochtendklok in de kerk luiden. Zo was men zeker dat ze niet in bed bleven luieren”

Freddy Coussens

medewerker karmelietenklooster

In deze miniversie van de Lourdesgrot is een groot, wit-blauw beeld ingewerkt ter aanbidding van de moeder Gods, voor wie de karmelieten een diepe verering koesteren. “Ooit belde een opgewonden gast me midden in de nacht omdat hij het Mariabeeld had zien bewegen en oplichten”, vertelt Freddy. Hij heeft pretoogjes maar nu de avond valt, vind ik het een best enge gedachte. Ik zoek mijn heil in mijn favoriete Mariabeeldjes: een grote zak met *onzelievevrouwkessnoep* die ik heb meegebracht.

Bittere noodzaak

Na een nacht zonder Mariaverschijningen wandel ik de volgende ochtend fris en monter door de boomgaard naar de ontbijtzaal. Omdat ik me gisteravond alleen op de wereld waande, is het een beetje schrikken van de gezellige drukte in de refter. Ik moet zelfs wachten tot een plaatsje vrijkomt. Het ontbijt (18 euro per persoon) is niet luxueus maar evenmin sober. Er zijn eieren met spek, het vruchtensap is vers, de koffie verbazend sterk.

Gezellige drukte in de ontbijtzaal. — © fvv

“Onze 28 kamers in het kloostergebouw en zeker de Kluis zijn vaak weken vooraf volgeboekt”, vertelt pater Lucas, prior van de drie resterende karmelieten in Gent. “Die gastenverblijven zijn een manier om verbinding te maken met de buitenwereld, maar ook bittere noodzaak om te overleven.”

Dit is allesbehalve een doorsnee-B&B-adresje. Gasten mogen deelnemen aan de gebedsdiensten en wie zich op spartaanse wijze wil terugtrekken uit een wereld van weelde, kan voor een lange periode het Thérèse-verblijf boeken. Voor een aalmoes van 35 euro per nacht.

Prior Lucas in de prachtige, maar voor het publiek niet toegankelijke bibliotheek van het karmelietenklooster. — © fvv

De kloosterlingen mogen dan streven naar een bestaan beheerst door eenzaamheid, contemplatie en gebed, wereldvreemd zijn ze allerm minst. Ze trekken kunstenaars aan om in de kloostergangen te exposeren, de tuin wordt viermaal per jaar opengesteld voor het publiek en in het Carmelitana-winkeltje, naast de barokke kerk, koop je honing en gin van eigen huis.

Vreemd genoeg hoort karmelietenbier daar niet bij. Dat geliefde bier werd hier eeuwen geleden voor het eerst gebrouwen, met bronwater dat in deze Gentse tuin nog altijd ontspringt. Alleen verdienen de paters er geen euro meer aan: ze vergaten een patent te nemen op hun recept.

Alles over een verblijf bij de Gentse karmelieten vind je op www.hetrustpunt.com

LEES OOK. [Paters zoeken 800.000 euro voor renovatie van klooster: “Nochtans willen we absoluut geen luxe creëren”](#)

Het kloostergebouw van de Gentse ongeschoeide karmelieten, gezien vanuit de tuin. — © fvv